

Sydän vailla vilppiä

Sana hallussa, sp 22.7.2007

Francis Frangipane: A Heart Without Guile

Uskovalle ihmiselle luvattu maa on sitä, että elämä tulee eletyksi Hengen täyteydessä. Samoin kuin israelilaisten piti lähteä Egyptistä, niin meidän ihmissielujen tulee päästä vapaaksi itsepetoksesta ja päästä todella sisälle Kristuksen mallin mukaiseen elämään. Meidän vapautumisessamme, ihan niin kuin Israelinkin, täytyy itsepetos tuoda valoon ja synnin kuolla erämaassa. Vain sillä tavalla voimme todella päästä omistamaan perintömme. Tämän prosessin aikana me joudumme painiin Jumalan kanssa. Vain ne, jotka Jumala vie muodonmuutokseen, voivat oikeasti omistaa Jumalan lupaukset.

Jokaisen Kristuksen seuraajan on voitettava itsepetos. Itsepetoksen suojissa kaikki meidän syntimme jäävät vaille parannusta. Miten oikein voimme edes ajatella *nousta Herran vuorelle*, jos olemme *valheellisesti vedonneet Herraan* tai *vannoneet väärän valan* (Ps.24:3-4)?

Joku voi nyt väittää vastaan ja sanoa: "Minähän tunnen totuuden".

Se, että tietää opillisesti, mitä Kristus on saanut aikaan, on aivan välttämätöntä, mutta voidaksemme kokea henkilökohtaisen muuttumisen, meidän tulee tulla tuntemaan totuus itsestämme. Emmehän voi muuttaa sellaista, mitä emme havaitse? Tämä prosessi ei ole niin yksinkertainen, miltä näyttää. Sillä *Petollinen on ihmissydän, paha ja parantumaton vailla vertaa! Kuka sen tuntee?* (Jer.17:9). Meissä on sisäisiä mekanismeja, jotka automaattisesti oikeuttavat virheemme ja antavat anteeksi meidän väärän käytöksemme. Näemme itsepetoksen kaikessa karuudessaan kyllä toisissa, mutta olemme sokeita oman sydämemme petollisuuden edessä.

Jos sanon suoraan, niin useimmat ihmiset elävät itsepetoksen linnoituksen suojissa. Niinpä vapaus itsepetoksesta on huomattava saavutus. Se ei tarkoita, että olisimme tulleet täydellisiksi, vaan sitä, että olemme tulleet kykeneviksi erottamaan, missä olemme epätäydellisiä. Se tarkoittaa, että voimme nyt päästä todelliseen sisäiseen muuttumiseen.

Oikea israelilainen

Rakkaat ystävät, sydän, jossa ei ole vilppiä, vetää Jumalan katseen puoleensa. Siinä on kysymys siitä, että olemme vakavissamme muuttumisemme suhteen. Mieti Jeesuksen sanoja Natanaelille: *Siinä on oikea israelilainen, mies vailla vilppiä!* (Joh.1:47). Vilppi tarkoittaa viekkautta, petollista käyttäytymistä. Yhdellä lyhyellä toteamuksella Mestarimme kuvasi, millainen on aito israelilainen: mies vailla vilppiä.

Jos haluat tulla Jeesuksen Kristuksen seuraajaksi, tosi israelilaiseksi, et ainoastaan opi erilaisia totuuksia Jumalasta, opit tuntemaan totuuden itsestäsi. Jumala tulee panemaan sinut lujille. Saatat haluta Jumalalta vain siunauksia, mutta sen sijasta huomaat, että Jumala onkin valmiina ottelemaan kanssasi. Tämä vastakkain joutuminen, tämä Jumalan kuritus, se vasta tekee meistä todella Jumalan lapsia (ks. Hepr.12:5-8).

Ehkä kaikkein ilmeisin osoitus tästä Jumalan ja ihmisen vastakkain joutumisesta nähdään tapahtuvan Jaakobin elämässä. Jaakob oli petturi. Hänen nimensäkin tarkoitti *petollinen*.

Hän oli nimensä mukainen. Jaakob petti veljeään Esauta, kun osti tältä hernekeitolla esikoisuuden. Jaakob myös valehteli isälleen Iisakille anastaakseen petoksella Iisakin siunauksen (ks. 1.Moos.27:36).

Mutta Jumala rakasti paljon Jaakobia ja hänet kutsuttiin erityisen tärkeälle paikalle historiassa. Jumala ilmestyi Jaakobille unissa, hän uudisti liittonsa hänen kanssaan ja antoi Jaakobille erityisiä lupauksia. Nykyajan termejä käyttäkseni Jaakob oli ollut "uudestisyntynyt" jo lähes 30 vuotta. Hän tunnusti Herran ja uskoi häneen, mutta Jumala ei ollut vielä varsinaisesti puuttunut Jaakobin syntiin.

Sen jälkeen, kun Jaakob oli pettänyt Esaun ja Iisakin, hän pakeni enonsa Labanin luo. Laban oli kuitenkin samanlainen huijari ja seuraavien parinkymmenen vuoden aikana Laban yritti ainakin kymmenen kertaa petkuttaa Jaakobia (1.Moos.31:7). Jos tästä suhteesta tuli tosi vaikea, niin se kuului Jumalan suunnitelmaan. Samalla tavoin kuin Jaakob oli pettänyt muita, myös Laban oli hänelle epärehellinen, mistä Jeesus myöhemmin opetti: *niin kuin te mittaatte, niin tullaan teille mittaamaan (Matt.7:2)*. Jumalan tarkoitus oli saada Jaakob vihaamaan huijaamista.

Lopulta tuli Jumalan lupauksen mukaisesti aika palata lapsuuden maisemiin. Voidakseen tehdä niin, Jaakobin oli kuitenkin kohdattava Esau, jota hän oli petkuttanut kahdesti ja joka aikoi tappaa Jaakobin. Jumala kuitenkin johdatti Jaakobin elämää. Jumalan sallimuksesta Esau tuli 400 aseistetun miehen kanssa kohtaamaan Jaakobia, kun tämä oli paluumatkalla.

On hetkiä, jolloin meidän pelkomme palvelevat Jumalan tarkoituspäätä, ja Jaakob oli totisesti peloissaan. Jumala ei ainoastaan käyttänyt Jaakobin pelkoa käsitelläkseen hänen syntiään, vaan käsitelläkseen palvelijansa luonnetta. Jumala oli antanut Jaakobille lupauksia vauraudesta, elämästä ja perheestä, mutta tie niiden lupauksien täyttymiseen meni suoraan kohti sitä, mikä eniten uhkasi niiden toteutumista: se meni Esauta kohti.

Kun Jaakob pääsi lähemmäs kotiaan, hän lähetti satoja eläimiä karjastaan edellään lahjoiksi Esaulle. Sitten hän jäi rauhassa leiriinsä, missä hän sai olla yksin. Jumala itse ilmestyi Jaakobille, kun hän oli eniten peloissaan yöllä. Mutta millä tavalla Jumala ilmestyi? Tyynnyttelikö hän Jaakobia hellästi? Vakuuttelikö hän Jaakobille täyttävänsä lupauksensa? Ei! Jumala pani Jaakobin ahtaalle ja kävi painiotteluun tämän kanssa.

Tässä Jumalan kohtaamisessa tapahtui loppujen lopuksi kaksi asiaa: Jumala siunasi Jaakobia ja sitten antoi uudeksi nimeksi tälle entiselle huijarille "Israel", Jumalan Ruhtinas. Herran enkeli löi sitten Jaakobia lonkkaan, niin että tämän lonkka nyrjähti, ja Jaakob ontui lopun ikäänsä. Niin, Jaakob sai siunauksen, mutta hänet myös murrettiin. Joka kerta, kun Jaakobilla oli kiusaus huijata, hänen lonkkansa muistutti häntä siitä, että hänen voimansa ei ollut toisten manipuloimisessa, vaan Herrassa. Tämä on Israel -sanan merkitys.

Kaksi luontoa

Monet meistä olemme samassa tilanteessa kuin Jaakob: me haluamme turvallisuutta ja rauhaa. Jumala kuitenkin haluaa, että me käsittelemme rehellisesti ja nöyrästi ne alueet elämästämme, joilla olemme menneisyydessämme menetelleet väärin tai loukanneet muita. Monet meistä luulevat painivansa paholaisen kanssa, mutta ehkä se, joka meidän kanssamme ottelee, onkin Jumala!

Ymmärräthän, että meissä on kaksi luontoa: vanha "Jaakob" -luonne ja uusi luonne, jonka Jumala on siunannut ja jota Jumala kutsuu nimellä "Israel". Niin kuin tammi kasvaa esiin

kohdasta, mihin tammenterho on haudattuna, niin mekin kuolemme itsellemme ja se, mikä on uutta, nousee meistä esiin.

Jaakob nimesi paikan, missä hän paini enkelin kanssa, "Penueliksi", mikä tarkoittaa "Jumalan kasvot". Hän sanoi: *Minä olen nähnyt Jumalan kasvoista kasvoihin, ja silti olen elossa (1.Moos.32:31)*. Taistelu oli käyty. Aurinko nousi ja Jaakob nosti silmänsä. Siellä horisontissa seisoivat aseistettujen miestensä vierellä Jaakobin suurin pelon aihe: Esau. Lopulta Jaakob itse lähti lähestymään heitä ja hän kumartui syvään maahan asti, seitsemän eri kertaa hän nousi ja kumartui maahan Esaun edessä. Kun hän näin kumartui katumukseen Esaun edessä, hän myös kutsui tätä "herraksi". Ihme tapahtui ja Esau juoksi Jaakobin luo ja luultavasti ensi kertaa elämässään he syleilivät toisiaan ja itkivät yhdessä (1.Moos.33:3-4).

Uusi luomus

Miksi Esau ei tappanut Jaakobia? Siksi, että Jumala oli jo tehnyt sen. Niiden kahdenkymmenen koetuksen vuoden aikana, jolloin Jaakob oli palvellut Labania, ja käytyään yöllisen painiottelun Jumalan kanssa, Jaakob oli kuollut itselleen. Henkilö, jonka Esau tapasi, ei ollut enää Jaakob, hän oli Israel. Petturi oli kuollut - ainakin pahasti vammautunut. Silloin kun me todella uskomme Jumalaan, meidän ei tarvitse turvautua petokseen eikä manipulointiin itseämme suojellaksemme. Sellainen on tosi Israelin luonne.

Rakkaat ystävät, kun me kurotamme kohti päämääräämme, saatamme huomata, että ovi tulevaisuuteemme kulkee menneisyytemme kautta. Siellä saattaa olla ihmisiä, joita olemme huijanneet tai loukanneet. Ehkä on kysymys lapsesta, jonka kanssa olit aina kärsimätön, tai puolisoista, jota kohtaan olit kova. Ehkä jätit taaksesi seurakunnan, joka sinun takiasi riitaantui ja jakautui. Meidän ei tule kaivaa esiin asioita, jotka ovat todella tulleet haudatuiksi, mutta pyydetään kuitenkin Herraa tutkimaan meitä ja katsomaan, onko meissä jotakin vääryyttä jäljellä (Ps.139:23-24).

Esau antoi anteeksi Jaakobille. Jaakobin reaktio tähän oli syvä: *minä olen tullut sinun eteesi niin kuin käydään Jumalan eteen, ja sinä olet ollut minulle armollinen (1.Moos.33:10)*. Esaun hyväksynnässä Jaakob näkee suorastaan Jumalan kasvot.

Kun etsimme Jumalan kohtaamisia, on tilanteita, jolloin Jumala kätkee itsensä niiden ihmisten kasvoihin, joita olemme loukanneet. Voi tulla aika, jolloin Jumala vastustaa meitä, kunnes me tulemme sovintoon menneisyytemme kanssa.

Jeesus kuvasi Natanaelia sanoessaan: "oikea israelilainen, mies vailla vilppiä". Jokaisella meistä on vilppiä sydämessään, kun aloitamme vaelluksemme Jumalan kanssa. Jos haluamme todella tulla Jumalan Israeliksi - sellaisiksi, jotka ovat kamppailleet Jumalan kanssa ja voittaneet - meidän täytyy tulla oikeiksi israelilaisiksi, ihmisiksi, joissa ei ole vilppiä.

Francis Frangipane

Copyright 2007 Arrow Publications.

Julkaistu luvalla. Francis Frangipane toimii pastorina Yhdysvalloissa, Cedar Rapidsissa, Iowassa. Hänen nettisivujensa osoite on www.frangipane.org